

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect IX. De beneplacito æterni Patris in nato sibi filio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

chium ejus dominabitur. Ille ipse Dominus exercituum videtur jam d'ecesse, & multum laborare, jam à pauperculibus opilionibus investigatur & invenitur, jam quidè venit, sed infirmus, & brachia ejus ligata sunt.

Deus in cujus manu anima omnis viventis, & spiritus univèrse carnis hominis. Deus excelsor celo, qui super stellarum verticem sublimatur, qui circa cardine cali perambulat. Apud quem potestis & te or, qui facit concordia in sublimibus suis, cujus militum non est numerus. Deus deorù, Dominus, cujus sunt omnes fera silvarum, jumenta in montibus & boves, qui cognovit omnia volatilia cali, cujus est orbis terra & plenitudo ejus. Dominus Deus virtutum, qui sedet super Cherubim. Dominus in Sion magnus, & excelsus super omnes populos; cujus scabellum pedum adorandum est, quoniam sanctum est. Dominus Deus noster, qui amictus est lumine sicut vestimento; qui extendit celum sicut pellem, qui regit aquis superiora ejus: qui ponit nubes ascensum suum, qui ambulat super pennas ventorum: qui facit Angelos suos spiritus, & ministros suos ignem urentem; qui fundavit terram super stabilitatem suam, qui omnia fecit in sapientia, cuius omnia opera magnificentata sunt. Dominus Deus exercituum, Deus solus omnium regnorum terra, qui fecit celum & terram. Cui celum sedes, & terra scabellum pedum ejus. Hic ille ipse jam inter pedes jacet, prælepiolo cingitur, linteolis ambitur, cavea clauditur, ab hominibus tangitur, virgineo lacte pascitur. Et nonne, ô Deus noster, tu es ille ipsissimus, qui per Hieremiam Prophetam promulgari justitii: Putasne Deus è vicino ego sum, & non Deus è longe? si occultabitur vir in absconditis, & ego non videbo eum? Numquid non celum & terram ego impleo? dicit Dominus. Verè jam ô amantissime Domine, verè Deus è vicino es, nec adèd multum loci occupas, qui angustum prælepiolum non satis explēs.

Isa. c. 37. vers. 16. Isa. c. 66. vers. 1.

Hier. c. 23. v. 23. & 24.

En igitur ille Princeps pacis, qui secenties in lege prælepiolo Dominus exercituum appellatus; ille ipse qui Moyfi leges dedit inter fulgura & tonitrua; qui pluit super Sodomiam & Gomorriham sulfur & ignem de celo, jam sine sulfure & igne, sine tonitru & fulmine in obscuro silentio adest ipsus. Hic ille Imperator est, cujus armamentaria paratùs bellici & telorum plena, jam sine tumultu & strepitu velut in occulto venit nitissimus & hominum iam sumus. Arrogantiam retundens Seneca, Nimis nos suspicimus, inquit, si digni nobis videmur, propter quos hæc tanta moveantur. Qui hominem censuit indignum cui celestia corpora famularentur, quid demum diceret ad hæc, si celestium corporum conditorem ipsum cerneret in vilem sese servulum obtulisse, piscatorum pedes lavisse, inter latrones pependisse? Et quàm admirandum illud, hunc Infantem usû rationis & intelligentiæ perfectissimo fuisse, atque illius virorum esse potest; nihilominus omnem oris & corporis compositionem, omnem motum, omnemque actionem nihil ab infantia diveris habuisse, idque non imitatione, aut simulatione, sed re ipsa, ut indoles aliorum est Infantum.

Gen. c. 19. vers. 24.

Hoc est cor-pora calistio.

Eucherius Lugdunensis Præsul in hom. vixit is anno 440.

Exclamat Eucherius: O pietas immensa, ô humilitas ineffabilis, ô sacramentum inenarrabile! Deus homo sit, æternus temporalis, immensus localis, immortalis passibilis; panis involvitur, qui cali ambitu non continetur. Quis audivit unquam tale? quis vidit huic simile?

Zob c. 9. v. 13

Idem. c. 37. v. 4. & 5.

Psal. 133. vers. 4.

Iob. c. 38. vers. 23.

Isa. c. 2. v. 4.

En ergo, hic ille Infans est, cujus ira nemo potest resistere, & sub quo curvantur, qui portant orbem. Hic ille est, qui tonabit voce magnitudinis suæ, & non investigabitur, cum audita fuerit vox ejus: tonabit in voce sua mirabiliter, qui facit magna & inscrutabilia, qui facit mirabilia magna solus. Et quis aspexit, quæ hic ipse bellator Dominus præparavit in tempus hostis, in diem pugna & belli? Iam tamen mansuetissimus adest, & placidissimus Princeps pacis. Iam illud est ævi, quo gladii consistuntur in vomeres, & lanceæ in falces. Iam gentibus pacem loquitur, nam penitentia promulgat, quâ obtinetur vera pax,

& regnum Dei annuntiat, quod est æterna pax. Et Claudi aded hic pacis auctor amabit pacem, ut vel inter duos suo nomine conjunctos futurus sit ipse tertius. Nemo suam ipse pacem turbet, nam est non domus tota vult tota civitas pacem admittat, satis est, si duo solum Christi nomine consentiant, tertius illorum erit hic amator pacis, Christus Dei Filius, pax, serenitas mentis, amoris vinculum, confortium charitatis. Hæc est, quæ simulates tollit, bella componit, iras comprimit, superbos calcat, humiles amat, & scordes sedat, inimicos concordat, cunctis placidissima. Nec extelli novit, nec inflari. Hanc qui accepit, teneat; qui amisit, repetat. Ad hæreditatem Domini non poterit pervenire, qui pacem noluerit observare. Nec concordiam habebit cum Christo, qui discors esse voluerit cum Christiano. Disertissime Augustinus, Fac justitiam, inquit, & habebis pacem, ut osculentur se justitia & pax. Si enim non amaveris justitiam, pacem non habebis. Amant enim se duo ista, justitia & pax: osculantur se, ut qui fecerit justitiam, inveniat pacem osculante justitiam. * Due amice sunt: tu fortunam vis, & alteram non facis. Nemo est enim qui non vult pacem, sed non omnes volunt operari justitiam. Interrogamus homines: Vultis pacem? Vno ore tibi respondet totum genus humanum: Opto, cupio, volo, amo. Ama & justitiam, quia due amice sunt justitia & pax. Justitia & pax ipse se osculantur. Si amicam pacis non amaveris, non amabit te ipsa pax, nec veniet ad te. Quid enim magnum est desiderare pacem? Quisvis malus desiderat pacem. Bona enim res est pax. Sed fac justitiam, quia justitia & pax se osculantur, non ligant. Tu quare ligas cum justitia? Ecce justitia dicit tibi: Ne fureris, & non audis. Ne adultereris, & non vis audire. Non facias alteri, quod tu pati non vis. Inimicus es amica mea, dixit tibi pax, quid me queris? Amica sum justitiae: quemcumque invenero inimicum amicae meæ, non ad illum accedo. Vis ergo venire ad pacem? fac justitiam.

Ergo pacem sequimini cum omnibus. Si Dei vocantur filii qui pacem amant, procul dubio satana sunt filii qui pacem turbant. Cum vitis nostris, non cum fratribus nostris litigemus. * Pax Christi exultat in cordibus nostris.

S. I. X. De beneplacito æterni Patris in nato sublepio.

Questionem ponens Phariseis de seipso Christus, Quid vobis videtur, inquit, de Christo, cujus filius est? Ad questionem hanc variè responsum. Phariseis hoc unum occurrit dicere, Filium esse David. Non aded malè. Ita clamaverunt cæci: Miserere nostris, Fili David. Ita Chananæa: Miserere mei, Fili David. Ita turbae, & inter has pueri: Hosanna Filio David. Ita Angelus: Dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus. Ad questionem istam Judæi cæteri responderunt: Maria & Iosephi esse filium. Ita illi passim dicebant: Nonne hic est fabri filius? Nonne mater ejus dicitur Maria? Nonne hic est Jesus filius Ioseph, cujus non novimus patrem & matrem? Ad eandem questionem longè aliter Petrus, Tu es, inquit, Christus Filius Dei vivi. Ad hanc ipsam questionem Pater æternus pronuntiavit de celo: Filius meus es tu, ego hodie genui te. Postula à me & dabo tibi gentes hæreditatem tuam, & possessionem tuam terminos terre. Virgo Dei genitrix, quid aliud ad questionem hanc responderit, quàm paternum illud: Tu es Filius meus dilectus, in te complacuit mihi.

Et quid nos omnes alii ad hanc questionem habemus dicere? Quis ejus est animi, ut animosè ault respondere: Meus est filius, meus est, meus, meus. Respondi firmamentum est Christi dictum: Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in celo est, ipse meus frater, & soror, & mater est. Hoc Christus non in speciem, sed politis ambagibus serid, rectissimus in dicendo pronuntiavit: Quisquis voluntatem Patris mei fecerit, hic non solum meus frater, & mea soror, sed & mater

mica

mea est. Hinc igitur matri jurè licebit dicere: Christus meus est filius. Iesv bone, quanta dignitas est nostra? si causa nostra non ipsi turpiter indormiamus.

Porrò caelestis Pater non tantum filium, sed & orbè totum, die Natali Filii, his verbis allocutus censeri potest: Hic est Filius meus charissimus, audite illum.

Omnes imò Angelì cum Gabriele Archangelo ad Domini Natalem concinnasse censendi: Hic ille, qui modò in praesepi jacet Infantulus, erit magnus, & filius Altissimi vocabitur; & dabit illi Dominus Deus sedè David patris eius, & regnabit in domo Iacob in aeternum, & regni eius non erit finis. Interim & ingratus mundus vociferatur:

Nonne hic est faber, filius Mariae, frater Iacobi & Ioseph, & Iudae, & Simonis? Nonne & sorores eius hic nobiscum sunt? & scandalizabatur in illo. A Nazareth potest aliquid boni esse? Quomodo hic litteras scit, cum non didicerit? Hæc ingratorum hominum gratulationes, voluti sunt applausus. Qui Christum odisse horret, voluntati divinae ita se attemperet in omnibus, ut pro se quisque ausit dicere: Mihi amantissime Iesv, tu es filius meus dilectus, in te complacuit mihi. Bonus profectò filius, si bonam reperit matrem.

§. X. Christi Nascens & moriens; exordii vite ac finis comparatio.

Nascitur Christus infans & mutus; proximus mortui pariter obmutescit, nec pro infante tantum, sed & stulto habetur. Coram Matre nudus nascitur; coram omnibus in cruce nudus moritur. Nascitur non reperit locum in diversorio; moriturus non habuit sepulchrum nisi commodatum in vicino orto. Nascens pro cunabulis praesepi, moriens pro lectulo habuit crucem. Nascens saltem stabulò habitationi, saltem stramen fœcesum habuit arcendo frigori; at verò moriens nec pulvillum capiti, nec lodiculam vulnerato corpori invenit, Nascenti aqua calida instruentis thermis, morienti defuit frigida restinguenda siti. Natus à Matre infantium involucri; moriturus ab Herode veste albà, mortuus à Iosepho findone mundà involutus est.

Si tempus spectemus, nascitur Christus sub medià noctem, nocte in diem versà; moritur sub medium diem, die in noctem mutata. Natus panniculis involvitur, fasciis ligatur; moriturus fimbriis stringitur, & clavis figitur. Natus lacrymas profudit, nec illas moriturus tenuit, sed sanguine purpuratus auxit. Natus lac Virginis bibit: moriturus fel & acetum gustavit. Pœtor stabuli nascentem, Calvariæ graveolentia morientem afflixit. Inter duas pecudes vitam exorsus est; inter latrones duos eandem finit. In praesepi contemptus, pauper, parvulus; in cruce nec homo quidem, sed vermis & opprobrium hominum, & abjectio plebis est habitus. Nascitur sub Augusti, moritur sub Pilati & Tiberii imperio.

Nascentem fugiens stella praedicat, morientem sol sese abdens & fugiens deplorat. Natus ab Angelis laudatur; moriturus ab omni hominum genere illusionibus & maledictis violatur. Nato Reges ab oriente munera ferunt; moriturum carnifices ut falsum regem spinis incingunt, ludicro scepro insigniunt, omnibus ignominias illudunt. O mi amantissime Deus, qualis hic in vitam ingressus, qualis exitus, quale hoc exordium, qualis epilodus? Cresce, Puer suavissime, jam exacuitur culter, quo circumcidaris. Proxima est in Aegyptum fuga, vicina solitudines horridae, prolixa Iejunia, tentationes feriae, probra & maledicta creberima, infestationes atrocissimae, itinera perpetua, labores infiniti, dolores incredendi, verbera sine numero, vulnera sine malagmate ac fomento; jam vepres & clavi jam crux & lancea in te parantur. Nunc calicem amarissimum primoribus labellis libas; erit cum ad

A fecestotum exhausties. Nunc mansueti te cingunt animalia, erit cum canes multi & tauri pingues te circumdabunt. Nunc caelestes greges cantant: Gloria in altissimis Deo; erit cum ferociens turba clamabit, Tolle, tolle, crucifige eum. Nunc lacrymas stillas oculis; erit cum sanguinem toto fundes corpore. Atq; hæc omnia salutis nostrae pateris. Nos aegrotamus, tu bibis pharmacum; nos fures sumus, tu subis patibulum. Infinitè profusus benignitas & humanitas apparuit. Salvatoris nostri Dei. Generationem ejus qui enarrabit: Felix culpa, quæ talem meruit habere redemptorem.

§. XI. Quid maxime à Christi amore avocet.

Vericus abbas, divi Bernardi discipulus, Puerum Bethlehemi natum velut digito monstrans. Ecce, ait, offerat tibi Iesvs, curre obvius manibus, extende brachia, expande sinus. Devotionem tuam tam affectus probet quam actus. Filium, qui tibi natus est, spe magna venerare, suscipere, de, amplexare charitate.

Hic ille ipse est, quem tot oracula totque vaticinia cecinerunt ad futurum. Enim verò iis, quorum suo loco facta est mentio, adnumeramus & istud, quod Theologiae Sol Thomas Aquinas posterorù memoriae consignavit his ipsis verbis, quæ à tali auctore scripta non censui mutanda: Invenitur in hisloriis, quod tempore Constantini Augusti & Helene matris ejus inventum fuit quoddam vatum nemisepulchrum, in quo jacebat homo, auream laminam habens in pectore, in qua scriptum est: Christus nascetur ex Virgine; & ego credo in eum. O Sol sub Helene & Constantini temporibus iterum me videbis.

Transseamus igitur cum pastoribus, & videamus hoc verbum, quod factum est, quod fecit Dominus, & ostendit nobis.

Annæo teste, est aliquid, quod ex magno viro vel tacente proficiat. Est profectò plurimum, quod è silenti hoc Verbo, caelesti Puerò proficiamus. Quidquid in oculos incurret, ad meliorem vitam erudit. Hic omnis fastus, ambitio, luxuria & luxus damnantur. Omnia ista, quæ Christi stabulò & praesepi oculis atq; auribus nostris ingerunt, attentissime commeditanda sunt, & plenum pravis cupiditatibus exhaustiendum pectus. Ante omnia, omnis è pectore libido eliminanda. Non amat castissimum Virginis Filium, quisquis non odit, & arcet cæcum Veneris puerum. Vbi libido, quantumvis abdit, ibi scelerum lerna, & omnis immunditiæ seminarium. Atq; hoc est, quod plurimum ab amore Christi mentem abstrahit. Non simul habitant, nec in unâ sede morantur Christus & diabolus, Rationis & carnis appetitio. Indulgere libidini, vel in animo solum latenti, omnium malorù est initium. Rationem omnem excludit, qui libidini se permittit. O homo, actus est de te, si pestem hanc animo receperis. Valedit celo, & morere, actum est. Nulli vitio non verequandum est initium, sed ob hoc latius funditur, & à turpi fine proditur. Non facile continebis, ut desinat, si incipere permiseris. Impuris igitur cogitationibus obfiste, quia facilius, ut dixi, non admittuntur, quam extruduntur admittæ. Non vino infirmum animum committamus, non formæ, non illecebris, non rebus ullis blandè trahentibus. Recedamus à lubrico, & omnè libidinis vel umbram fugiamus. Ejice hanc sciam è toto pectore, aut nec in tuo quidè diversorio locum caelestis Pueri inveniet. Impurus amor initio mella stillat, dum illaqueet; denique fel ingerit morissimum. Fuge blandum impostorem.

Fallit, & ignicum derivat in ossa venenum.

Cave vulnus, quod dolore curandum est; si tamen curationem recipiat. Libidinis initium continebis, si exitum cogitaveris.

Handwritten marginal notes in a cursive script, including the words 'CAPVT' and 'Bb 3'.

